

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bc. J. R.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Valdhansem
sídlem Veslařská 347/250, 637 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2020 č. j. MPSV-2020/32478-332/1, ve věci zařazení mimo výkon služby

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2020 č. j. MPSV-2020/32478-332/1, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí generálního inspektora Státního úřadu inspekce práce o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů ze dne 2. 1. 2020 č. j. 5059/1.10/15-17.

2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

1) Žalovaný vydal napadené rozhodnutí opožděně po více než 3 měsících od podání odvolání, což je v rozporu s ust. § 71 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) a také v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 1 a odst. 4, § 3 a § 8 odst. 3 správního řádu).

2) Služební místo žalobce bylo zrušeno služebním předpisem č. 8/2019 ze dne 2. 12. 2019 „*Stanovení organizační struktury, služebních a pracovních míst Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů práce*“, a to s odkazem na usnesení Vlády České republiky ze dne 18. 11. 2019 č. 811, kterým byla schválena systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 1. 2020 (dále jen „usnesení vlády“). Podle žalobce systemizace služebních a pracovních míst formou služebního předpisu není vydávána vládou, nemůže být proto vydávána ani služebním orgánem, což vyplývá i z ustálené soudní praxe (např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018 sp. zn. 10 A 46/2018). Postup služebního orgánu tak žalobce označil za nezákonný, což činí nezákonným také zrušení služebního místa, které náleželo žalobci, tj. místa inspektora zaměstnanosti, ID místa X na oddělení Inspekce MLZ-9.71 u Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „příslušné služební místo“). Prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, protože se opírá o protiprávní podkladový úkon služebního úřadu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nebere v úvahu, že nezákonný podkladový akt vyústil v nezákonné rozhodnutí.

3) Žalovaný se v napadeném rozhodnutí náležitě nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, čímž porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Jednalo se o tyto námitky:

- námitka výkonu závislé práce, kdy se žalobce dne 2. 1. 2020 dostavil k výkonu služby na své služební působiště, a to v 6:55 hod., kdy byl evidován začátek služby přihlášením žalobce do elektronické evidence. Poté žalobce začal pro služební orgán vykonávat závislou práci plněním svých služebních povinností. Je tak nepochybné, že žalobce dne 2. 1. 2020 s vědomím zaměstnavatele vykonával práci osobně ve vztahu podřízenosti, jménem služebního orgánu jako zaměstnavatele a na základě jeho pokynů. Vykonával tedy závislou práci podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v platném znění (dále jen „zákoník práce“) podle zvláštního právního předpisu zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, v platném znění (dále jen „zákon o státní službě“) ve smyslu § 3 věty první zákoníku práce. Z toho žalobce dovozuje, že jeho služební místo nemohlo být zrušeno. Následně byl žalobce předvolán zastupující představenou a byl mu předán dokument služebního orgánu ze dne 20. 12. 2019, který byl již dříve (označeného dne) doručen zástupci žalobce, a jímž byl žalobce poučen, že nebude-li zařazen mimo výkon služby od 1. 1. 2020, kdy již bude jeho místo zrušeno, nebude moci konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu a bude mu příslušet plat. Žalobce namítl, že to nic nemění na situaci, že mu služební úřad umožnil dne 2. 1. 2020 faktický výkon práce, což následně služební orgán přimělo tentýž den vydat ad hoc prvostupňové rozhodnutí o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů. Žalobce dodal, že podobné rozhodnutí pro zrušení služebního místa inspektora BOZP bylo předáno již 12. 12. 2019.

- námitka žalobce o zrušení jeho místa v kontextu žalobcovy 18ti leté praxe u správního úřadu, kdy je jedním z nejstarších a nejzkušenějších zaměstnanců, do jehož vzdělání byly vloženy nemalé prostředky ze státního rozpočtu. Žalobce se pozastavuje nad tím, že služební úřad nevyužil možnosti zrušit např. obdobné služební místo nově nastoupivším zaměstnancům na témže pracovišti, kteří dosud nemají složené ani příslušné zkoušky.

Takový postup správního úřadu není v souladu s pravidlem 3E, tj. garantováním pravidel hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti při rušení služebního místa.

- námitka žalobce ohledně porušování presumpce neviny, kdy počátek šikanózního jednání vůči žalobci lze spatřovat v okamžiku, kdy služební orgán během trestního řízení zaslal na všechny oblastní inspektoráty práce dehonestující nepravdivý článek o žalobci. Zrušení služebního místa žalobci je tak pouze osobní mstou služebního orgánu, šikanou, mobbingem a bossingem zaměstnavatele vůči žalobci z důvodů dosud nedořešených záležitostí v pracovně právních a služebních vztazích v souvislosti s trestním stíháním žalobce, které bylo ukončeno zproštěním obžaloby z důvodu, že označený skutek nebyl trestným činem. Dále žalobce v této souvislosti poukázal na žádost generálního inspektora Státního úřadu inspekce práce adresovanou státnímu zástupci (dne 6. 10. 2017), která měla dehonestovat žalobce a následně vyústit v kárné řízení, k čemuž však nedošlo.

- námitka žalobce o nelegálním příkazu k vykonání lékařské prohlídky, kdy nebylo správním úřadem stanoveno, proč a jakou lékařskou prohlídku měl žalobce vykonat. Žádost o ověření zdravotní způsobilosti žalobce byla následně správním úřadem zfalšována dodatečným vyznačením, o jaký druh lékařské prohlídky se jednalo.

- původně vyžadované složení „rozdílové zkoušky“ bylo učiněno na základě neplatného předpisu, neboť jím měl být v intencích zákona o státní službě služební předpis, a sankce v této věci byla uložena i přesto, že den před tím bylo vykonání „rozdílové zkoušky“ generálním inspektorem služebního úřadu prominuto.

- námitka diskriminace žalobce ohledně odměňování, neboť za poslední 3 roky nebyl na rozdíl od všech svých kolegů včetně nově nastoupivších odměňován.

- námitka profesní výkonnosti žalobce v komparaci s ostatními kolegy, neboť žalobcovy pozitivní výsledky na zpracování kontrolních protokolů ve srovnání s jinými zaměstnanci svědčí o jeho diskriminaci při zrušení služebního místa.

4) Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že žalobci nepříslušel žádný platový tarif, neboť ke dni 2. 1. 2020 již nebyl zařazen na žádném služebním místě. Odpovědní zaměstnanci služebního úřadu nemohli vědět, ke kterému datu bude služební místo fakticky zrušeno a z jaké výše platového tarifu a valorizace bude třeba v proplácení příslušných náhrad vycházet, a to i s odkazem na faktický výkon práce žalobce dne 2. 1. 2020.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobním tvrzením uvedl:

ad 1) Opožděné vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu správních orgánů. Proti takovému stavu mohl žalobce brojit opatřením proti nečinnosti ve smyslu ust. § 80 správního řádu, případně žalobou na nečinnost správního orgánu podle § 79 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Této možnosti žalobce nevyužil.

ad 2) Se shodnou odvolací námitkou se žalovaný náležitě vypořádal v napadeném rozhodnutí, na něž v plném rozsahu odkazuje.

ad 3) K jednotlivým odvolacím námitkám:

- námitku výkonu závislé práce považuje žalovaný za zcela neodůvodněnou s ohledem na poučení o oznamovací povinnosti ze dne 20. 12. 2019, které bylo doručeno právnímu zástupci žalobce stejného dne, takže žalobci muselo být známo, že ke dni 2. 1. 2020 není zařazen na žádné služební místo. Argumentační konstrukt, že služební úřad umožnil

žalobci dne 2. 1. 2020 výkon práce a tedy služební místo zrušeno být nemohlo, je zcela inkonzistentní.

- námitka zrušení žalobcova služebního místa v kontextu s jeho 18tiletou praxí je nedůvodná a žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádal. Při rušení služebních míst může nastat situace, že změna dopadne i na kvalitní a erudované pracovníky. Předmětná změna nebyla cílená vůči osobě žalobce, jak ve svých podáních opakovaně tvrdí, ale dopadla na strukturu úřadu plošně a úvahy o změně byly odosobněny od jednotlivých zaměstnanců zařazených na zrušovaná služební místa.
- námitka porušení presumpce neviny je nedůvodná. V průběhu trestního stíhání i po jeho ukončení bylo s žalobcem nakládáno zcela standardním způsobem a v rámci zákona o státní službě. Žalovaný nezjistil, jaký postup správního orgánu či jeho zaměstnanců měl nabourávat presumpci neviny žalobce.
- žádost služebního orgánu ze dne 6. 10. 2017 není žalovaným chápána jako dehonestující a není zřejmé, kde bere žalobce přesvědčení o tom, že by tato žádost vyústila v kárné řízení. Zjištění, zda skutkové okolnosti, jež nemusejí představovat trestný čin, mohou být porušením služební kázně a mohou zakládat kárnou odpovědnost státního zaměstnance ve smyslu ust. §§ 87 a 88 zákona o státní službě, představuje odůvodněný postup služebního orgánu ke splnění povinnosti vyplývající z jeho funkce.
- námitky týkající se podrobení se pracovně lékařské prohlídce, rozdílovým zkouškám a otázce odměňování má žalovaný za vypořádané v napadených rozhodnutích.
- profesní výkonnost v komparaci s ostatními kolegy je skutečností, kterou lze zohlednit v rámci pohyblivých složek platu, či promítnout v jiných výhodách, nelze ji však stavět jako nosný kámen vnitřní struktury správního orgánu v návaznosti na platnou systemizaci.

ad 4) Odpovědní zaměstnanci s jistotou věděli, že služební místo žalobce bylo zrušeno ke dni 31. 12. 2019 a i v případě, že by rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů bylo vydáno dříve než 2. 1. 2020, na skutkovém stavu by to nic nezměnilo, neboť pro potřebu stanovení měsíčního platu v případech, kdy je postupováno podle § 62 odst. 2 zákona o státní službě, musí služební orgán vycházet z té výše platového tarifu, která naposledy příslušela státnímu zaměstnanci v době, kdy byl ještě na služebním místě zařazen, v daném případě tedy z výše platu, která byla žalobci určena v prosinci 2019.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že generální inspektor Státního úřadu inspekce práce (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 2. 12. 2019 služební předpis č. 8/2019, označený *Stanovení organizační struktury, služebních a pracovních míst Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů práce* (dále jen „služební předpis“). Služební předpis byl vydán v návaznosti na schválení organizační struktury Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů práce Ministerstvem vnitra ČR s účinností od 1. 1. 2020 a v návaznosti na schválení systemizace služebních a pracovních míst Vládou ČR a

Ministerstvem vnitra ČR (články čl. 1 a 2 služebního předpisu). Dle článku 3 služebního předpisu bylo ke dni 31. 12. 2019 mj. zrušeno služební místo u Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, odd. inspekce NLZ-9.71, inspektor zaměstnanosti, které zastával žalobce. Služební předpis nabyl účinnosti dne 5. 12. 2019. Sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 3. 12. 2019 byl zástupce žalobce informován o zrušení služebního místa žalobce ke dni 31. 12. 2019 s tím, že nejpozději do vánočních svátků, bude žalobce spolu se svým zástupcem pozván k jednání, na kterém budou podrobněji objasněny okolnosti zrušení služebního místa a vysvětlen další postup, možnosti dalšího působení žalobce na případně jiném služebním místě a úkony, které budou dále činěny. Sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 4. 12. 2019 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce informován o vydání služebního předpisu. Sdělení bylo zástupci žalobce doručeno téhož dne. Dle zápisu z jednání ze dne 12. 12. 2019 byl zástupce žalobce pověřeným zaměstnancem správního orgánu I. stupně, personalistkou JUDr. Z. N., ústně informován o zrušení služebního místa žalobce k datu 31. 12. 2019. Ing. R. C., vedoucí kanceláře generálního inspektora, seznámil zástupce žalobce rámcově s okolnostmi, za nichž dochází k rušení služebních míst, včetně místa žalobce, s pravidly a postupy při převedení zaměstnance na jiné vhodné místo, případně při zařazení mimo výkon služby, s postupem služebního úřadu během zařazení mimo výkon služby a s možnostmi zařazení na jiné vhodné místo během této doby. Zástupce žalobce sdělil, že za vhodná místa pro účely převedení nepovažuje služební místa mimo město Brno a požádal o zvážení dosavadního postupu vzhledem ke specifickým okolnostem žalobce, jež nastaly v minulosti. Sdělením ze dne 20. 12. 2019, označeným *Poučení o oznamovací povinnosti*, doručeným zástupci žalobce téhož dne, byl žalobce informován ohledně povinností souvisejících s dočasnou služební neschopností, bude-li uznán ošetřujícím lékařem dočasně neschopným k výkonu služby v období, kdy bude zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů. Současně byl žalobce informován o skutečnosti, že nebude-li zařazen mimo výkon služby od 1. 1. 2020, kdy již bude jeho služební místo zrušeno, pak od 1. 1. 2020 až do doby prokazatelného převzetí rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů nebude ve smyslu § 106 odst. 3 zákona o státní službě moci konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu a bude mu příslušet plat. Dle záznamu z jednání sepsaného dne 2. 1. 2020 vedoucí právního oddělení JUDr. D. B., zastupující vedoucího inspektora, který měl dovolenou, se uvedeného dne na pracoviště dostavil žalobce, seděl u svého stolu a měl puštěný PC. Služební místo žalobce bylo příkazem č. 8/2019 zrušeno, avšak žalobce dosud nebyl postaven mimo službu, nicméně byl prostřednictvím svého zástupce seznámen s tím, že nebude-li vydáno rozhodnutí o postavení mimo službu, pak bude mít překážku v práci na straně zaměstnavatele, který mu práci nebude přidělovat. Zastupující pracovnice po telefonickém projednání situace s nadřízenými zavolala žalobce do zasedací místnosti a společně s Bc. V., vedoucím oddělení PVP, žalobci sdělila, že byl informován o překážce v práci až do doby doručení rozhodnutí o postavení mimo službu a předala mu kopii e-mailu ze dne 20. 12. 2019. Poté ho požádala, aby si vzal své věci a z pracoviště odešel. Žalobce se opakovaně ujistil, že se nebude jednat o neomluvenou nepřítomnost v práci, a pracoviště opustil. Správní orgán I. stupně téhož dne 2. 1. 2020 vydal pod č. j. 5059/1.10/15-17 rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, jímž rozhodl, že žalobce podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě ode dne následujícího po dni doručení tohoto rozhodnutí se zařazuje mimo výkon služby z organizačních důvodů (výrok I. rozhodnutí) a dále že jeho plat činí podle ust. § 62 odst. 2 zákona o státní službě ode dne zařazení mimo výkon služby

z organizačních důvodů 80 % měsíčního platu, tj. 26 048 Kč měsíčně (výrok II. rozhodnutí). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání podobného obsahu jako má následně podaná správní žaloba. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

7. U ústního jednání před krajským soudem účastníci setrvali na své dosavadní argumentaci.
8. Podle ust. § 17 odst. 1 zákona o státní službě, systemizace vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů tak, aby byl zajištěn řádný výkon působnosti služebního úřadu, a stanoví pro každý služební úřad počet služebních míst dle kritérií stanovených pod písm. a) – e) tohoto ustanovení.
9. Podle ust. § 17 odst. 2 věty první zákona o státní službě, návrh systemizace vypracuje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financ, na základě návrhů služebních orgánů, které mu je v termínu stanoveném Ministerstvem vnitra předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů.
10. Podle ust. § 17 odst. 3 zákona o státní službě, systemizaci schvaluje Vláda na následující kalendářní rok. Návrh systemizace předkládá vládě ministr vnitra. Vláda je oprávněna upravit v souvislosti se schvalováním systemizace organizační strukturu služebního úřadu.
11. Podle ust. § 62 odst. 1 zákona o státní službě, nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) – g) nebo § 61 odst. 1, písm. a) předveden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.
12. Podle ust. § 62 odst. 2 zákona o státní službě, ode dne zařazení mimo výkon služby podle odst. 1 činí plat státního zaměstnance 80 % měsíčního platu.
13. Podle ust. § 176 písm. d) služebního zákona, platem státního zaměstnance se pro účely zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů rozumí součet měsíčních částek platového tarifu, příplatku za vedení, příplatku za službu ve ztíženém pracovním prostředí, osobního příplatku, zvláštního příplatku a příplatku za rozdělenou směnu, na které státnímu zaměstnanci naposledy vznikl nárok, nebo kterému byly naposled určeny.
14. V prvním žalobním bodě žalovaný namítl nedodržení zákonné lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaným. Obsahem správních spisů má krajský soud tuto žalobní námitku sice za opodstatněnou, nicméně nečinnostní námitka vznesená až v žalobě podle § 65 s. ř. s. směřující proti vydanému správnímu rozhodnutí, je irelevantní. Žalobce v souvislosti s průtahy v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nevyužil prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu, jež mu nabízí správní řád (§ 80), a proto se ani nemohl domáhat soudní ochrany žalobou na nečinnost (§ 79 a násl. s. ř. s.) – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 8. 11. 2007 sp. zn. 1 Ans 8/2007. První žalobní bod proto krajský soud neshledal důvodným.
15. V druhém žalobním tvrzení žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě nezákonného podkladového aktu, jímž je služební předpis č. 8/2018 ze dne 2. 12.

2019, kterým byla stanovena organizační struktura včetně služebních a pracovních míst Státního úřadu inspekce práce a podřízených oblastních inspektorátů práce. Se shodnou odvolací námitkou se vypořádal velmi detailně žalovaný na str. 5 – 7 napadeného rozhodnutí včetně žalobcova odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 46/2018. Žalobce zde učiněné závěry žalovaného v podané žalobě žádným způsobem nerozporoval, toliko setrval na svém tvrzení učiněném již v rámci správního řízení. Krajský soud se se způsobem vypořádání této odvolací námitky žalovaným zcela ztotožňuje včetně reakce na žalobcem odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze a má rovněž za zcela příléhavé odkazy žalovaného na související judikaturu, a to rozsudky sp. zn. 8 Ads 301/2018 a sp. zn. 11 Ad 17/2018. Žalovaný se podle krajského soudu s touto odvolací námitkou vypořádal komplexním a přezkoumatelným způsobem. Krajský soud pro úplnost dodává, že obsahem správního spisu má za prokázané, že služební předpis č. 8/2018 ze dne 2. 12. 2019 vycházel ze systemizace Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů schválené Vládou ČR a Ministerstvem vnitra, tedy v souladu s ust. § 17 služebního zákona, kdy takto schválenou systemizaci označený služební předpis promítl do organizační struktury Státního úřadu inspekce práce a jednotlivých oblastních inspektorátů. Krajský soud neshledal v tomto postupu nic nezákonného, naopak podkladový úkon služebního úřadu vycházející ze zákonným způsobem provedené systemizace pro rok 2020 shledal legitimním. Ani druhý žalobní bod krajský soud důvodným neshledal.

16. V dalším žalobním tvrzení žalobce brojil proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce.
17. Žalobce předně namítl nevypořádání námitky týkající se faktického výkonu závislé práce žalobcem dne 2. 1. 2020. Na základě obsahu správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že skutkovému stavu, jenž nastal dne 2. 1. 2020 v ranních hodinách, kdy žalobce dle vlastního tvrzení vykonával závislou práci pro zaměstnavatele (služební orgán), žalobce přikládá právní význam, který tento skutkový stav nemá. Žalobce totiž byl konkrétními úkony služebního orgánu ode dne 3. 12. 2019 opakovaně upozorňován na skutečnost, že ke dni 31. 12. 2019 bude v důsledku systemizace zrušeno jeho služební místo. V této souvislosti byl také opakovaně poučen o dalších možnostech a o pravidlech a postupech služebního orgánu při nastávající změně systemizace. Žalobce nikdy nezpochybnil, že tyto informace měl. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 3. 12., 4. 12. a 20. 12. 2019 obsahující tyto informace byla žalobci doručena prostřednictvím jeho zástupce, jenž se také zúčastnil ústního jednání s pověřenými zaměstnanci služebního orgánu dne 12. 12. 2019, jehož předmětem bylo projednání dalšího možného postupu služebního orgánu a možností žalobce dle služebního zákona. Žalobci tedy muselo být nade všechnu pochybnost známo, že předmětné služební místo již nebude ode dne 1. 1. 2020 existovat a že i v případě, nebude-li do té doby zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, nebude moci vykonávat státní službu pro jiné překážky na straně služebního orgánu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě. Skutečnost, že se žalobce přes veškeré tyto poskytnuté informace a poučení dostavil dne 2. 1. 2020 na pracoviště, aby vykonával služební úkony, považuje soud za žalobcovo účelové jednání, jímž pravděpodobně mínil z pohledu ust. § 65 odst. 2 zákoníku práce zvrátit daný stav věcí. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že § 65 odst. 2 zákoníku práce stanoví k relevantnímu pokračování prací, jež má za následek pokračování

v pracovním poměru, podmínku, že se tak děje s *vědomím zaměstnavatele*, tj. s jeho souhlasem. K takové situaci v případě žalobce nedošlo.

18. Krajský soud uzavírá, že jednání žalobce dne 2. 1. 2020 považuje z pohledu napadeného rozhodnutí za zcela irelevantní, neboť nemohlo mít žádný faktický vliv na prvostupňové rozhodnutí, ani na napadené rozhodnutí, jelikož se nikterak netýkalo jeho předmětu, a to jak věcně, tak časově. Prvostupňové rozhodnutí, jehož předmětem bylo zařazení žalobce mimo výkon státní služby a stanovení platu po dobu tohoto zařazení, vydal správní orgán I. stupně dne 2. 1. 2020 a jeho účinky nastaly dne 4. 1. 2020. Z tohoto důvodu krajský soud nepovažuje za vadu napadeného rozhodnutí, že se žalovaný se skutkovými okolnostmi dne 2. 1. 2020 výslovným způsobem nevypořádal, neboť dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů se správní orgán není povinen vypořádat se všemi námitkami odvolatele, ale pouze s těmi, které mají konkrétní dopad na předmět rozhodování (srov. např. rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 70/2008). Pokud má žalobce za to, že mu v souvislosti s nemožností vykonávat státní službu pro překážky na straně zaměstnavatele vznikl vůči služebnímu orgánu za toto období mzdový nárok, jistě mu nic nebrání jej uplatnit, nikoliv však v tomto řízení.
19. Dále žalobce brojil proti nevypořádání námítky zrušení žalobcova služebního místa v kontextu jeho 18ti leté praxe, kdy namítl, že by z pohledu hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti bylo namíste zrušit služební místo některého z nově nastoupivších zaměstnanců na téže pracovišti. S obdobnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí odkazem na proporcionalitu rozdělení strukturálního členění zrušených míst mezi 8 oblastních inspektorátů a výběr zrušení konkrétních míst na základě vyhodnocení priorit a potřeb kontrolních kapacit toho kterého inspektorátu, přičemž zdůraznil, že změny v organizační struktuře nebyly činěny nijak adresně. Krajský soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje. Odvolací námitku má za řádně vypořádanou a nemá, co by k tomu více dodal. Žalobce v žalobním tvrzení tuto argumentaci žalovaného nijak nerozporoval.
20. U jednání před krajským soudem žalobce navrhl k prokázání svých odborných kvalit důkaz rozsudkem NSS sp. zn. 4 Ads 320/2019 a jemu předcházejícím rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ad 4/2017, jejichž podstatou bylo uložení pokuty v souvislosti se zneužitím institutu závislé práce, kdy pokutujícím úředníkem byl právě žalobce. Krajský soud k provedení důkazu nepřistoupil, neboť v posuzované věci nejsou profesní kvality žalobce relevantním kritériem.
21. Žalobce dále zmínil námitku porušování presumpce nevinu v souvislosti s dříve proběhnutým trestním řízením vedeným s žalobcem a s šikanózním jednáním služebního orgánu vůči žalobci. Také s touto odvolací námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal na str. 7 – 8, včetně žalobcem tvrzeného diskriminačního jednání. Jelikož žalobce v podané žalobě s tímto způsobem vypořádání své odvolací námítky nijak nepolemizuje, tvrzení žalovaného nerozporuje a nad rámec svého odvolání nic dalšího neuvádí, krajský soud nemá, co by k věci více doplnil, když se se způsobem vypořádání této odvolací námítky žalovaným ztotožňuje, má je za srozumitelné, přezkoumatelné a komplexní.

22. Dále žalobce namítl způsob vypořádání námítky nelegálního příkazu k vykonání lékařské prohlídky. S důvody žádosti služebního orgánu, aby se žalobce podrobil lékařské prohlídce poté, co déle než 1 rok nevykonával státní službu (v souvislosti s vedeným trestním stíháním), se žalovaný vypořádal na str. 8 (předposlední odstavec) napadeného rozhodnutí, kde postup služebního orgánu dostatečně objasnil. Krajský soud navíc zdůrazňuje, že tato odvolací námitka, stejně jako shodné žalobní tvrzení jdou zcela mimo předmět posuzované věci. Krajský soud proto tento žalobní bod považuje za zcela nepřípadný.
23. Žalobce dále brojil proti způsobu vypořádání námítky vztahující se ke složení „rozdílové zkoušky“. I tato námitka byla žalovaným vypořádána (str. 8, předposlední odstavec napadeného rozhodnutí) a krajský soud konstatuje, že stejně jako námitka předchozí nemá žádný vztah k předmětu posuzovaného správního řízení. Krajský soud ji tudíž rovněž považuje za nepřípadnou. Totéž hodnocení lze vztáhnout také k námitce tvrzené žalobcovy diskriminace v odměňování a k námitce nedostatečného posouzení profesní výkonnosti žalobce. Všechny tyto námitky nijak nesouvisí s předmětem řízení, neboť nemají žádnou souvislost s rozhodnutím o zařazení žalobce mimo výkon státní služby z organizačních důvodů.
24. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že žalobci ke dni 2. 1. 2020 nepříslušel žádný platový tarif, neboť již nebyl zařazen na žádném služebním místě. Žalobce má přitom za to, že odpovědní pracovníci služebního úřadu nemohli vědět, ke kterému datu bude služební místo fakticky zrušeno a z jaké výše platového tarifu a valorizace bude třeba v proplácení náhrad žalobci vycházet, a to i s odkazem na faktický výkon jeho práce dne 2. 1. 2020.
25. Krajský soud na základě obsahu správního spisu dospěl k závěru, že odpovědní pracovníci služebního orgánu o faktickém datu zrušení předmětného služebního místa (ke dni 31. 12. 2019) věděli nejpozději dne 2. 12. 2019, kdy byl vydán služební předpis č. 8/2019 a věděl o něm také žalobce na základě přípisů, které obdržel jeho zástupce od služebního orgánu (sdělení ze dne 3. 12., 4. 12. a 20. 12. 2019) a rovněž na základě ústního jednání služebního orgánu se zástupcem žalobce ze dne 20. 12. 2019. Proto také bylo zcela jednoznačné, z jakého platového tarifu bude vycházeno při výpočtu platu žalobce v době jeho postavení mimo službu ve smyslu ust. § 62 odst. 2 služebního zákona. Žalovaný se s touto námitkou žalobce řádně vypořádal na str. 9 ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí a žalobce argumentaci žalovaného v podané žalobě nijak konkrétně nerozporoval, když namítl toliko, že odpovědní pracovníci správního orgánu neznali datum zrušení předmětného služebního místa, což má krajský soud za neopodstatněnou a obsahem správního spisu vyvrácenou žalobcovu domněnku. Ani tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal. Žalobcem tvrzený „faktický výkon závislé práce žalobce“ dne 2. 1. 2020 je rovněž z tohoto pohledu tohoto žalobního bodu irelevantní. Krajský soud v této souvislosti v plném rozsahu odkazuje na svou argumentaci k žalobnímu bodu 3) (odst. 17. a 18. tohoto rozsudku).
26. Na základě uvedených právních argumentací krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. října 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu